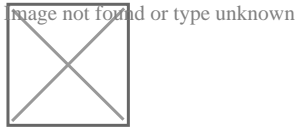


Μετά τον συσσεισμό, το Πνεύμα της αληθείας (5ο Μέρος)

/ [Πεμπτούσία](#)



Όσον αφορά τη δικαιοσύνη, η κατάσταση είναι παρόμοια. Η τέλεια, θεόπνευστη δικαιοσύνη ή αρετή καταλύει την αμαρτία και μας καθιστά ικανούς να λάβουμε το Άγιο Πνεύμα. Τέτοια ήταν η δικαιοσύνη του Κυρίου καθ' όλο το πάθος Του πάνω στον Σταυρό: «Πάτερ, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. 23,34). Η αληθινή δικαιοσύνη του Θεού είναι η τέλεια αγάπη· αγάπη ακόμη και για τους εχθρούς. Πράγματι, η στάση του Χριστού απέναντι στον καθένα μας είναι αυτή της τέλειας αγάπης, αφού όλοι είμαστε εχθροί Του. Ακόμη και όταν συγκεντρωνόμαστε ως λαός Του, δεν είμαστε τίποτε άλλο παρά μια σύναξη εχθρών Του, από την άποψη ότι δεν Τον αγαπάμε, όπως έχουμε χρέος, ούτε αντικατοπτρίζουμε τη δόξα Του, όπως Εκείνος θα ήθελε από μας. Και όμως, σε αυτή τη σύναξη προσφέρει τον Εαυτό Του προς βρώσιν και πόσιν, χορηγώντας μας το Πνεύμα το Άγιο.



Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος διατείνεται ότι, αν ο Κύριος δεν είχε προφέρει τα

λόγια αυτά από τον Σταυρό: «Πάτερ, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσιν», κανένας μας δεν θα μπορούσε να λάβει την άφεση των αμαρτιών του. Οι λόγοι Του έχουν αιώνια ισχύ, γιατί επισφραγίσθηκαν από τον θάνατο και την Ανάστασή Του. Ενεργούν λυσιτελώς ως το τέλος του κόσμου αυτού και στο επέκεινα ακόμη. Μπορούμε να οικοδομήσουμε πάνω τους ολόκληρη τη ζωή μας δεόμενοι: «Αντιπάρθεσε την άβυσσο των οικτιρμών Σου απέναντι στο πλήθος των πλημμελημάτων μου», όπως διαβάζουμε στην πρώτη ευχή της Πεντηκοστής. Πράγματι, οι αμαρτίες μας είναι μηδενικές συγκρινόμενες με το πέλαγος του ελέους και της συμπάθειας Του.

Συνεπώς, θα ελέγξει τον κόσμο από την άποψη της δικαιοσύνης Του, της αγάπης Του για τους εχθρούς, της αγάπης εκείνης που εξαλείφει την αμαρτία. Κάποιος από τους Πατέρες της ερήμου ρωτήθηκε κάποτε από έναν ειδωλολάτρη φιλόσοφο: «Πιστεύεις στον Εσταυρωμένο;» Και εκείνος αποκρίθηκε: «Ναι, πιστεύω σε Εκείνον που κατάργησε την αμαρτία πάνω στον Σταυρό». Αλλά και ο άγιος Σιλουανός βεβαιώνει ότι, αν δεν αποκτήσουμε την αγάπη προς τους εχθρούς, η σωτηρία μας είναι αβέβαιη. Όντως, η δικαιοσύνη που διακηρύχθηκε πάνω στον Σταυρό αίρει την αμαρτία του κόσμου και υπερνικά τον άρχοντα του αιώνος τούτου. Το Άγιο Πνεύμα θα ελέγξει όλη την ανθρωπότητα.

Τα τέκνα του παρόντος αιώνος, που εφαρμόζουν την ανθρώπινη δικαιοσύνη, θα βρεθούν αναπολόγητα. Αλλά όσοι έλαβαν το Πνεύμα το Άγιο θα διατρανώσουν τη νίκη του Χριστού στην ίδια τη ζωή τους, αναδεικνύοντας Τον Νικητή και Κατακτητή του κόσμου αυτού. «Μικρόν και ου θεωρείτε με», είπε ο Κύριος (Ιωάν. 16,16). Αυτό σημαίνει ότι όχι πια Εκείνος, αλλά το Άγιο Πνεύμα, ο Παράκλητος θα επικυρώσει την αιώνια νίκη μας με τη νέα πραγματικότητα της θεϊκής Του δικαιοσύνης.

Τέλος, ο Λυτρωτής θα ελέγξει τον κόσμο σύμφωνα με πώς κρίνει ο ίδιος (ο κόσμος) τον εαυτό του. Ο Γέροντας Σωφρόνιος αναφέρει στα γραπτά του ότι όλοι όσοι άγονται από το Άγιο Πνεύμα δεν παύουν ποτέ να μέμφονται τον εαυτό τους και να πορεύονται προς τα κάτω με τη χάρη του Πνεύματος. Παραθέτοντας τον λόγο του πρώην ηγουμένου του, αρχιμανδρίτου Μισαήλ, «ο Θεός δεν κρίνει δύο φορές», ο Γέροντας Σωφρόνιος διαβεβαιώνει ότι η κρίση μας εναντίον του εαυτού μας, η αυτομεμψία μας, προλαμβάνει και εξαλείφει τη μέλλουσα κρίση για μας. Μετά τον Χριστό, άριστος διδάσκαλος της αρχής αυτής είναι ο καλός ληστής, που ανέλαβε εκούσια κατάκριση για τον εαυτό του, αποδεχόμενος ως δίκαιο τον βασανισμό και τον θάνατό του και αποδίδοντας δικαιοσύνη στον συσταυρωμένο μαζί του δίκαιο Χριστό.

Γι' αυτό και αμέσως απαλλάχθηκε από τη μέλλουσα κρίση, αφού εισήλθε στον

Παράδεισο την ίδια εκείνη ημέρα. Ο Θεός δεν επρόκειτο να τον κρίνει για δεύτερη φορά. Αληθινή κρίση είναι η αποδοχή της αλήθειας για τον εαυτό μας. Όταν ταπεινώνουμε κατά το πνεύμα τον εαυτό μας ενώπιον του Θεού και ομολογούμε τις αμαρτίες μας, η μέλλουσα κρίση αποδεικνύεται περιττή. Και τότε ο Θεός μας προσφέρει ένα εξαιρετικό δώρο. Στο κατά Λουκάν ευαγγέλιο διαβάζουμε: «Επιβαλούσιν εφ' υμάς τας χείρας αυτών και διώξουσι, παραδιδόντες εις συναγωγάς και φυλακάς, αγομένους επί βασιλείς και ηγεμόνας ένεκεν του ονόματος μου· αποβήσεται δε υμίν εις μαρτύριον· θέσθε ουν εις τας καρδιάς υμών μη προμελετάν απολογηθήναι· εγώ γαρ δώσω υμίν στόμα και σοφίαν, ή ου δυνήσονται αντειπείν ουδέ αντιστήναι πάντες οι αντικείμενοι υμίν» (Λουκ. 21,12-15).

Το νόημα είναι προφανές, αν ερμηνεύσουμε τον στίχο σε σχέση με τη δίωξη από τις δυνάμεις του κόσμου αυτού. Αλλά το ίδιο ισχύει, όταν εκούσια κρίνουμε τον εαυτό μας στρέφοντας όλη τη μομφή εναντίον μας. Τότε μας δίδεται σοφία εν Πνεύματι Αγίω, που γεννά μέσα μας προσευχή μετάνοιας, η οποία θα μας δικαιώσει προλαμβάνοντας τη μέλλουσα κρίση του Κυρίου.

Όπως και οι άλλες μορφές του «συσσεισμού» του Κυρίου στην καρδιά μας, οι έλεγχοι αυτοί του Αγίου Πνεύματος μας προετοιμάζουν για την υποδοχή των χαρισμάτων Του. Όταν ομολογούμε την αμαρτία μας, όταν μιμούμαστε τον Κύριο στην αγάπη Του για τους εχθρούς Του, και όταν εθελούσια διατυπώνουμε κρίση εναντίον της εκπεσμένης φύσεώς μας, ο συσσεισμός που προξενείται «ένδον» φέρνει στην επιφάνεια τη βαθειά καρδιά μας, ευπρεπίζοντάς μας κατάλληλα, για να υποδεχθούμε το χάρισμα του Αγίου Πνεύματος, τη δωρεά της αιώνιας Βασιλείας, με την οποία πλατύνεται η καρδιά τόσο, ώστε να περιπτύσσεται και τον ουρανό και τη γη.

(Αρχιμ. Ζαχαρία (Ζάχαρου), Πιστοί στη διαθήκη της Αγάπης, εκδ. Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας 2012, σ. 58-78)